

Na de brand

Van Jane Casey verscheen eveneens bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Spoorloos
Brandbaar
De vreemde bekende
De jacht

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

Jane Casey

Na de brand

Vertaald uit het Engels
door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

Voor Michael en Bridget

ISBN 978 90 263 3508 2

© 2015 Jane Casey

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *After the Fire*

Oorspronkelijke uitgever Ebury Press, Londen

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Terry Bidgood / Trevillion Images

Foto auteur © Annie Armitage

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

En de arme duiven, zag ik, wilden hun huizen niet verlaten en bleven bij de ramen en de balkons fladderen, totdat er een aantal met verbrande vleugels omlaag viel.

– Uit Samuel Pepys' dagboek, 2 september 1666

De tweehonderdvierentwintig bewoners van de Murchison-flat op Maudling Estate in Noord-Londen verwachtten geen van allen dood te gaan op die koude, grijze novemberdag. Sommigen hoopten op de dood. Sommigen wachtten op de dood. Maar niemand verwachtte de dood.

De flat telde elf verdiepingen – een onverbiddelijk blok beton met sociale huurwoningen, dat stamde uit de jaren zeventig en er nog uitzag als in die tijd. Er stonden vijf andere flats van verschillende hoogte omheen, als kinderen in een ongelukkig gezin. Het complex torende hoog uit boven de omliggende wijk van smalle straten met victoriaanse rijtjeshuizen die zo langzamerhand allemaal zorgvuldig gerenoveerd waren. De Murchison-flat zou nooit gerenoveerd worden: die zou eerder met de grond gelijkgemaakt worden. In een andere stad, in een ander land, zou het uitzicht de flat tot gewilde woonruimte hebben gemaakt, maar de Londenaren konden maar moeilijk wennen aan wonen op grote hoogte. Buiten Maudling Estate viel er mijlenver in de omtrek geen flat te bekennen. Dat had tot gevolg dat de bewoners van deze flat een groot deel van Londen konden zien, en omgekeerd. Voor ten minste één persoon in het gebouw was dat een marteling.

Drina ondervond dagelijks wat ‘een marteling’ betekende.

Het was middag, een uur of vier, schatte ze. Ze zat in een hoek van een kamer op de bovenste verdieping van een flat, terwijl de grijze hemel buiten donkerder werd en de dag weggleed. Ze zat op de grond, op een matras, met haar benen voor zich uitgestrekt, omdat ze ner-

gens anders kon zitten. Er was een matras, een klonterig dekbed zonder hoes, een haak aan de binnenkant van de deur en een spiegel tegen de muur. En een groot raam in een aluminium sponning die niet helemaal aansloot en kierde, waardoor de wind naar binnen waaide. Het raam zat op slot. Alle ramen in de flat zaten op slot. Drina probeerde af en toe of er toch een niet op slot was, bijna als in een reflex. Misschien was iemand het vergeten te doen, of was het slot kapot. Zulke dingen gebeurden weleens, had ze gehoord. Foutjes.

Kansen.

Maar dat soort dingen gebeurden andere meisjes. Zij had nooit dat soort geluk. En wat ze moest doen als het raam plotseling toch openging? Ze had geen idee. Schreeuwen? Maar zij zouden haar het eerst van iedereen horen. De flat zat vol afluisterapparatuur. Zelfs als er behalve de meisjes niemand lijfelijk aanwezig was, was er altijd iemand in de buurt, in een andere flat of beneden in een geparkeerde auto. Dichtbij. Als ze om hulp riep, zou ze alleen maar de aandacht van de verkeerde trekken. Het was het risico niet waard. Maar wat dan? Springen? Dat was een mogelijkheid. Soms was ze het liefst gesprongen, alleen al om de paar seconden vrijheid die dat zou geven. Dat ze één klein ding in haar leven zelf kon beslissen.

Drina stak een sigaret aan met de brandende peuk van de vorige en haalde haar vingers door haar haar, dat dor en droog aanvoelde. Dood, door het bleken. Maar blond was populair bij de klanten.

Er waren nog twee slaapkamers en twee andere meisjes in de flat, maar die deden nooit een mond open tegen haar omdat dat te gevaarlijk was. Drina had gehoord – de mannen hadden het haar verteld – dat het laatste meisje dat had geprobeerd te ontsnappen niet levend de torenflat uit was gekomen, maar in een koffer die in de achterbak van een auto was gelegd en naar de oever van een rivier op een industrieterrein was gereden. Haar lijk was pas weken later gevonden, hadden ze verteld. Lachend. Máánden later. Haar gezicht was verdwenen, weggerot en weggevreten door de ratten in de rivier. Haar vingerafdrukken waren verdwenen, tegelijkertijd met haar vlees. Ze was nooit gearresteerd, dus was er geen DNA om het hare mee te vergelijken. Niemand had haar als vermist opgegeven, dus ze was niet bekend bij Interpol. Haar reis terug naar de Murchison-flat

was nooit getraceerd. Er had zelfs nooit iemand achterhaald hoe ze heette.

‘Hoe heette ze dan?’ had Drina gevraagd, omdat ze toen jong en dom was en nog vragen stelde. ‘Hoe heette ze eigenlijk?’

Zij zelf herinnerden het zich ook niet. Ze was verdwenen, het meisje, alsof ze nooit had bestaan. Iemand, ergens, rouwde om haar... misschien. Als ze al wisten dat ze dood was.

Alles wat Drina hoefde te doen om de straten van Londen te zien totdat die in de grijze nevel aan de horizon verdwenen, was haar hoofd draaien. Ze keek. Soms. Soms niet. Soms zat ze gewoon en rookte ze. Vandaag was een rookdag; haar keel deed er pijn van. Haar hele mond deed pijn. Drinken uit het flesje lauw en muf water naast haar. Eten, als ze haar al te eten gaven. Een dag niet werken was een dag die hun geld kostte, en ze waren niet vrijgevig. Zij kon werken met gekneusde ribben, beurse ledematen en interne kneuzingen en had dat ook vaak gedaan, maar niet met blauwe plekken op haar gezicht. Ze waren boos op haar geweest. Alsof het haar schuld was. Alsof ze het had kunnen stoppen.

Ze moest het hun nageven, de mannen die haar in deze kamer hadden gezet: er was geen betere plek om haar te verbergen. Niemand kon haar zien, zo hoog boven de grond. Het raam keek uit op het noorden, de andere torenflats stonden ten oosten en ten westen van het gebouw, buiten haar gezichtsveld. Het was niet mogelijk om de burens links of rechts te zien, zelfs niet vanaf het petieterige balkonnetje. Het gebouw was zo ontworpen dat iedereen veel privacy had, of in ieder geval de illusie ervan. Er zat niemand boven hen: de mannen maakten grapjes dat ze in een penthouse woonden. Niets is goed genoeg voor Sajmirs meisjes, had een van hen gezegd, toen het meisje dat naast Drina stond meegenomen werd naar een van de andere kamers, waar ze aan één stuk door had gegild totdat dat abrupt was gestopt.

De flat onder hen leek leeg te staan. Soms ging Drina op de grond liggen en drukte haar oor tegen het stoffige tapijt om geluiden op te vangen, maar ze hoorde nooit iets.

Ze werd omringd door allerlei mensen en toch was ze helemaal alleen. Maar ze voelde zich het meest alleen met de mannen die voor haar lichaam betaalden.

Mary Hearn woonde onder Drina, op de tiende verdieping van de Murchison-flat. Ze zat ook bij het raam, maar zij had een stoel. Ze huurde een kleinere woning, ideaal voor een vrouw alleen, had de man van de gemeente gezegd. Haar oude huis was niet geschikt voor iemand van haar leeftijd, met al die trappen. Het was veel beter voor haar om te verhuizen naar een pas gerenoveerd appartement in de Murchison-flat, waar ze een lift had en zich geen zorgen hoefde te maken over het lekkende dak of het onderhoud van de tuin. Mary had het fijn gevonden een tuin te hebben, ook al was die maar klein. Ze had hem goed onderhouden: het onkruid uitgetrokken en op haar knieën het kleine stukje gras geknipt met Georges oude tuinschaar. Ze had zelfs vetbollen voor de vogels opgehangen. 's Och-tends kwam de zon in de tuin, en ze was vaak even naar buiten gelopen om van de warmte te genieten, met haar gezicht naar de hemel geheven en haar ogen dicht. Dat voelde als een zegen. Het voelde als een boodschap van George, die dertien jaar eerder was gestorven, na een kort gevecht tegen de kanker die hem had verwoest. Hij was rustig heengegaan, met Mary aan zijn bed. Hij had haar naam gezegd, zijn hoofd naar haar toe gedraaid en zijn laatste adem uitgeblazen. Boven. In de kamer waar ze sliep. Het rook er nog steeds naar hem – niet vies, maar naar Brylcreem en Shield, de zachte groene zeep die hij graag gebruikte, en naar zijn eigen warme geur. Zijn kleren hingen in de kast. Hij was er nog, hoewel zijn lichaam er niet meer was. Hij was overal om haar heen.

Maar daar had ze geen woord over gezegd tegen de man van de gemeente. Hij deed zijn best om haar te helpen. Ervoor te zorgen dat ze veilig was, dat ze niet van de trap af viel of zichzelf bezeerde in de badkamer, die niet echt geschikt was voor iemand van haar leeftijd, zei hij. Hij had een harde stem en hij sprak heel langzaam, alsof ze een buitenlander was, hoewel hij degene was die van overzee kwam. Uit India waarschijnlijk. Ze had hem niet willen vragen waar hij vandaan kwam, voor het geval hij dat beledigend vond. Mensen vonden het tegenwoordig niet fijn als je zoiets vroeg. Ze waren allemaal Londenaren. Maar stel dat ze juist graag over hun land wilden vertellen? Stel dat ze dachten dat het je niet interesseerde waar ze vandaan kwamen? Het was ingewikkeld, vond Mary. Je kon het nooit goed doen.

De man van de gemeente praatte door terwijl ze dat zat te bedenken – woorden als bakstenen van de muur die om haar heen werd gebouwd, de muur om haar ongewilde nieuwe leven. Ze probeerde hem te zeggen dat ze gelukkig was in haar huis, maar hij luisterde niet. Hij had het te druk met haar vertellen dat ze haar boodschappen kon doen op het terrein van het complex en dat dat veel handiger was dan alle verschillende buurtwinkels af te moeten gaan. Maar dat waren de winkels waar ze al haar hele leven boodschappen deed, waar de mensen achter de toonbank haar kenden en altijd een praatje maakten.

Ze hadden het jammer gevonden dat ze wegging. Ze kreeg een kaart met al hun namen. En van haar burens ook. En de buurjongen, Kevin, had geholpen met inpakken voor haar verhuizing. De grote dag, noemde iedereen het.

De nacht voor de grote dag had ze urenlang gehuild. Gejammerd als een baby. Ze wilde niet weg uit haar huis. Ze wilde niet weg uit haar buurtje en bij al die mensen vandaan die ze kende. Ze woonde er graag en was er altijd gelukkig geweest, of meestal, behalve toen George ziek was.

Maar ze verwachtten dat ze vertrok. En ze wilde niemand last bezorgen; ze hadden zoveel moeite gedaan met hun afscheidskarten. En bovendien ging de gemeente het huis verkopen. Dat had Kevin haar verteld, die niet zo jong meer was met zijn kale hoofd en drie grote kinderen, maar hij bleef de buurjongen voor haar. Ze zouden veel geld verdienen met de verkoop van haar kleine huis met drie slaapkamers, waar ze sinds haar trouwen had gewoond. Dat soort huizen was heel gewild tegenwoordig. Er werden belachelijke prijzen voor betaald, en dan sloopten ze zo'n huis vanbinnen helemaal om er nog een keer een belachelijk bedrag tegenaan te gooien door het weer helemaal op te knappen. Kevin had het over scholen en zo in de buurt gehad, maar dat zei Mary niet veel. George en zij hadden geen kinderen, dus hadden ze zich nooit met scholen hoeven bezighouden.

Acht maanden woonde ze nu in de Murchison-flat. Ze was haar huis acht maanden geleden kwijtgeraakt. Zonder wat te zien staarde ze naar de straten onder haar. Ze zag niets wat voor haar van enige be-

tekenis was. Van hieruit leken alle straten eender. Acht maanden, waarin er drie keer vandalen hadden huisgehouden in de lift. De andere lift was defect. Die was al de hele tijd dat ze hier woonde defect en het leek niemand te verbazen dat die niet werd gerepareerd. Acht maanden. In die acht maanden was Mary twee keer beroofd: een keer op de gang en een keer op de parkeerplaats. Niemand had iets gezien. De eerste keer had ze de politie gebeld. Een paar dagen later was er een agent gekomen. Die had een verklaring afgenomen, haar hoofd geschud bij het zien van Mary's blauwe plekken en gezegd dat ze terug zou komen. Maar Mary had haar nooit meer gezien.

De tweede keer, op de parkeerplaats, hadden twee aardige Indiase vrouwen haar helpen opstaan en haar meegenomen naar een andere flat waar ze haar thee gaven met heel veel suiker die veel te heet was om te drinken. Mary had het wel geprobeerd natuurlijk. Ze wilde hun niet te veel last bezorgen. Haar pols deed pijn en ze voelde zich duizelig. Het liefst van alles wilde ze naar huis, maar thuis was een appartement op de tiende etage van de Murchison-flat, niet een huis in Greenlea Road. En het enige wat er in haar appartement op haar wachtte, waren de televisie, het uitzicht op de straten die haar helemaal niet bekend voorkwamen hoewel ze er haar hele leven had gewoond, en de kruimels op de rand van haar kleine balkonnetje. Ze gaf de vogels nog altijd eten – niet de mussen, de pimpelmezen of de vinkjes van haar oude huis, die konden de weg naar haar niet vinden. Het was een stelletje oude duiven dat af en toe op bezoek kwam, hobbelend op hun verminkte pootjes. Het waren norske, wantrouwige beesten, die Mary doorlopend in de gaten hielden met hun roodomrande ogen. Ze hadden niets met haar op, en zij evenmin met die vogels, maar ze waren nu nog alles wat ze had, en zij was alles wat die vogels hadden, dus bleef Mary haar kruimels uitstrooien op de rand van het balkon en uit het raam kijken totdat ze het fladderen van vleugels hoorde dat betekende dat ze niet langer alleen was.

Op de tiende etage van de flat, drie appartementen links van Mary Hearn, zat de familie Bellew te eten. Geen diner, en niet aan tafel. De kinderen waren net terug uit school en hadden honger, zoals altijd. Carl Bellew at graag voor de televisie. Hij was een flinke man, groot,

gespierd en zwaar. Zijn formaat was zijn grootste pluspunt. Als je zo enorm was als Carl, was het niet nodig slim, handig of snel te zijn.

‘Zit je daar nou nog steeds? Wat een verrassing!’ Zijn moeder kwam gehaast de woonkamer binnen, met haar handtas aan haar arm, precies zoals de koningin.

Hij wendde zijn blik niet af van het scherm. ‘Hou op.’

‘Je hebt de hele dag geen poot verzet. Je zit de hele dag al voor die tv. Wat heb je gepresteerd vandaag? Niks. Televisiegekeken, meer niet.’

‘Mam.’ Eén woord. Een waarschuwing. Niet dat hij haar ooit een klap had gegeven. Hij zou niet durven. Maar de kinderen lagen op de vloer televisie te kijken en hoewel ze niet leken te luisteren, wist je het nooit. Hij wilde niet dat zij zich dingen gingen afvragen. Hij wilde niet dat ze dachten dat hij een slappeling was.

‘Je bent lui, Carl,’ beet Nina Bellew hem toe. ‘Je moet eens van je reet af komen en wat gaan doen. Geld binnenbrengen voor je gezin.’

Carl keek om zich heen. Schilderijtjes aan de muren, gordijnen voor de ramen. Gameconsoles bij de widescreen televisie. ‘We hebben genoeg geld.’

‘Dom.’ Ze porde met haar vinger in het zachte, uitpuilende vlees van zijn nek. ‘Dom en lui. Wanneer ga je langs bij nummer vierendertig?’

‘Binnenkort, heb ik gezegd.’

‘Dat is twee dagen geleden. Ze zullen zich afvragen of je nog wel komt. Ik wist niet dat je er zo warmpjes bij zat dat je je kunt veroorloven een paar honderd pond te laten lopen, Carl. Als jij niet gaat, ga ik.’

‘Jij? Tuurlijk, ga jij maar.’ Hij lachte en zette een blikje cola aan zijn mond.

‘Ik zeg je—’

‘En ik heb het gehoord.’

Nina draaide zich om. Ze gaf het voorlopig maar op en krijste: ‘Debbie?’

‘Wat is er?’ Debbie Bellew stak haar hoofd om de deur van de woonkamer. Haar gezicht glom van het zweet vanwege de hitte in de keuken, waar ze aan het strijken was in wolken stoom. ‘Is alles oké?’

‘Niks, alleen dat ik toe ben aan een kop thee. Niet dat iemand dat ook maar aanbiedt.’

‘Sorry, mam.’ Debbie noemde haar schoonmoeder ‘mam’ omdat ze geen keus had. Nina eiste dat van haar. Maar Nina Bellew had niet minder kunnen lijken op Debbies eigen lieve moeder, die twintig jaar daarvoor was overleden. Debbie miste haar nog elke dag. Soms vroeg ze zich af of ze wel met Carl getrouwd zou zijn als haar moeder nog had geleefd. Ze was eenzaam geweest, jong en bang, toen Carl haar voor zich probeerde te winnen. Hij had het antwoord op haar gebeden geleken.

Maar Carl was een grote vergissing geweest.

‘Is er cake in huis?’ wilde Nina weten.

‘Cake?’

‘Ja, cake. Beter voor m’n tanden. Die chips of wat ze ook aan het eten zijn, zijn te hard.’ Ze keek omlaag naar de kinderen die zachtjes aan het ruziën waren. Nog niet gemeen of hard genoeg om al in te grijpen. ‘Jullie eten straks niks meer,’ zei ze.

Nathan rolde om. ‘Wat eten we?’

‘Vissticks met patat,’ antwoordde Debbie.

‘Van de patatkraam?’

‘Nee, zelfgemaakt.’

‘Bah.’

Nina gaf hem een schop, niet zachtzinnig. ‘Dat wil ik niet horen. Je moet blij zijn dat je iets te eten krijgt. Toen ik klein was, kregen we één maaltijd per dag. ’s Avonds vroeg je maag zich af of je kop nog wel op je romp zat.’ Ze lachte, hoewel niemand anders lachte. ‘Cake, Debbie. Heb je cake in huis?’

‘Nee, sorry.’ Ze voelde in de zak van haar spijkerbroek naar wat munten. ‘Nathan, kun jij even naar de winkel –’

‘Neeeee!’ Nathan verborg zijn hoofd in zijn armen. ‘Ik ga niet.’

Becky draaide zich om en grijsde naar haar moeder, in de hoop dat haar broertje op zijn lazer zou krijgen. Zij was nog te klein om alleen te gaan en dat wist ze.

Debbie kon niet nog een ruzie aan. Niet weer. ‘Ik ga zelf wel. Ik ben zo terug. Dan zet ik thee als ik terug ben, mam. Tenzij –’

Carl trok een schouder op. Een zwijgende boodschap die min-

stens even effectief was als de luide protesten van zijn zoon. *Kansloos.*

‘Ik ben zo terug,’ zei Debbie nog een keer.

‘Dat kan langer duren dan je denkt,’ zei Carl. ‘De lift is weer kapot.’

‘Al weer? Hij is vorige week net gerepareerd.’ De lift was zo lang defect geweest, dat ze dacht dat ze gewend was geraakt aan de trappen. Gek hoe vervelend je het dan toch vond als de lift opnieuw kapot was. Het was de teleurstelling. De hoop en dan de teleurstelling. Debbie had zo langzamerhand genoeg van teleurstellingen.

Ze haastte zich naar de hal en pakte haar jack van de kapstok. Hadden ze nog meer nodig? Het was niet niks, al die trappen op en af. Maar het was wel zo dat ze daardoor wat tijd voor zichzelf kreeg, die ze anders niet zou hebben. Ze verwachtten haar namelijk pas na een hele tijd weer terug.

Ze stapte het appartement uit met een ongewoon gevoel van vrijheid. Alleen, voor één keer. Niemand die tegen haar praatte. Niemand die haar vroeg iets te doen of te halen. Niemand die haar stoorde. Ze liep langzaam naar het trappenhuis. Wat was er mis met een paar minuten voor zichzelf? Tijd om na te denken.

Behalve dat de gedachten die in haar opkwamen nou niet bepaald geruuststellend waren. En hoewel ze wist dat ze de tijd had, kon ze er niet van genieten. Ze zou naar beneden en weer omhoog moeten rennen om de drie of vier minuten die ze voor zichzelf had genomen weer goed te maken.

Ze versnelde haar pas en haastte zich langs een man die de trap op kwam met zijn hoofd omlaag en een pet diep over zijn ogen getrokken. Ze merkte hem niet echt op. Achteraf kon ze zich niet herinneren dat hij iets in zijn handen had. Ze kon zich überhaupt weinig herinneren.

In het appartement tegenover de lift had Melissa Pell haar oren gespitst. Met haar houten lepel roerde ze gestaag door de witte bonen in tomatensaus in de pan, langzaam, terwijl ze probeerde alles te horen boven het gesis van de gasvlam uit. In de woonkamer stond de televisie aan, maar niet hard. Ze wilde Thomas kunnen horen als hij aan het spelen was. Ze wilde ook alle andere geluiden kunnen horen.

Alles. De onverwachte geluiden. De ongewone geluiden.

Het probleem was dat het in de flat stikte van de onverwachte en ongewone geluiden. Gegil en gekrijs midden in de nacht. Voetstappen op de gang, langzaam of snel. Het gezoem en gebonk van de lift die op- en neerging, het geratel als die stilhield tegenover haar voordeur. Ze was constant op haar qui-vive.

‘Mammie!’

Melissa schrok, en er belandde wat rode saus op het fornuis. Ze pakte een doekje. ‘Je maakt me aan het schrikken, snoepje.’

‘Sorry, mam.’ Ze hoorde dat hij het echt meende.

Het is helemaal verkeerd, dacht Melissa, dat een kind van drie zich schuldig voelt omdat hij zijn moeder aan het schrikken heeft gemaakt. Ze vermande zich en deed haar best om opgewekt te klinken terwijl ze de kookplaat afnam. ‘Het is goed, liefje. Ik verwachtte gewoon niet dat je hier opeens binnen zou stiefelen.’

‘Stiefelen?’

Meerdere medeklinkers achter elkaar vond hij nog steeds moeilijk. Hij moest het leren, maar ze had er een hekel aan hem te moeten corrigeren. Haar lieve kleine mannetje, hij was goed zoals hij was, bleef hij maar altijd zo.

‘Stiefelen,’ zei ze duidelijk. ‘Dat betekent lopen.’

‘Tiefelen.’

Beter zou het niet worden, wist ze. Ze grijnsde naar hem en liep naar de kraan om het doekje uit te spoelen. Het water kletterde in de gootsteen. Ze kon zijn stem horen, maar niet verstaan wat hij zei.

‘Wacht even.’

‘Is het klaar, mama?’

Ze draaide zich net op tijd om om te zien dat hij de steel van de pan vastpakte om te kijken of zijn eten al klaar was. De saus bubbelde en was kokend heet. Ze had geen adem om naar hem te schreeuwen, geen tijd om in te ademen. Ze sprong op hem af, pakte de steel beet en duwde de sauspan naar achteren op het fornuis, buiten zijn bereik, waar hij sowieso had moeten staan.

Het leek of haar man in de keuken stond en naar haar schreeuwde: ‘Wat ben je verdomme aan het doen? Stom rond. Je bent een slechte moeder. En egoïstisch. Denk je nou echt dat het kind het beste bij

jou kan wonen? Ook al kun je mij niet om je heen velen, je wilt toch het beste voor je kind? Kun je niet eens witte bonen voor hem opwarmen zonder hem in gevaar te brengen?’

Ze zou nooit van hem af zijn. Zelfs als hij honderden kilometers van haar vandaan was, dan was ze nog niet van hem af. Hij zat in haar hoofd. Ze zou nooit vrij zijn.

Thomas leek ontdaan. ‘Je mag niet afpakken.’

‘Dat moest wel, schatje. Die pan was heet.’

‘Maar je mag niet afpakken.’

‘Je had je kunnen branden.’ Ze had het het liefst tegen hem gekrijst, maar ze deed haar uiterste best om haar woede, stress en angst niet op hem te botvieren. Ze ademde diep in en probeerde het beven van haar handen te onderdrukken. ‘Het is gevaarlijk om in de keuken te komen als ik aan het koken ben.’

‘Sorry.’ Hij zei het heel stilletjes, zijn gezicht liep rood aan omdat hij zijn tranen probeerde tegen te houden. Thomas was een lief kind, rustig en gehoorzaam, en hij was ervan geschrokken dat hij iets fout had gedaan.

‘Kom hier,’ zei Melissa terwijl ze het doekje weglegde en haar armen naar hem uitstak. ‘Kom, dan krijg je een knuffel.’

‘Op de bank?’ vroeg Thomas terwijl hij in haar armen verdween.

‘Eventjes dan.’ Ze hield hem stevig tegen haar aan terwijl ze de zitkamer in liep, zijn zachte wang tegen de hare, zijn armen en beentjes om haar heen geklemd zoals een aapje deed.

Het eten kon wachten.

In het appartement ernaast, recht onder Drina’s slaapkamer, stond een man voor het raam. Hij keek naar buiten, doodde de tijd totdat zij kwam. Hij zou haar niet aan zien komen over de parkeerplaats – het raam keek er niet op uit. Maar hij kon zich helemaal voorstellen hoe dat eruitzag: haar slanke gestalte, haar smalle heupen en lange benen. Haar elegante hals, de soepele manier waarop ze liep. Waardigheid in elke beweging.

De man kneep zijn ogen even dicht. Hij had haar ooit gevraagd bij welke stam ze hoorde, een fout die hem bijna de das had omgedaan, want hij was haar er bijna door kwijtgeraakt.

‘In ben in Londen geboren, schat.’ Haar toon was vol afkeuring geweest, met een rauw randje, om hem eraan te herinneren dat ze hier was opgegroeid, in dit wooncomplex, niet zo geprivilegieerd als hij in Kensington. Ze had zich bevrijd uit de wirwar van lakens, was op de rand van het bed gaan zitten en had haar handen op en neer langs haar bovenarmen laten glijden. Ze deed hem denken aan een geïrriteerde kat die zichzelf wast.

‘Ik bedoel gewoon oorspronkelijk.’ Hij had met zijn vinger de lijn van haar ruggengraat gevolgd, zijn huid bleek tegen haar glanzende donkerheid. Ze was een en al strakke lijnen en van een opwindende soepelheid, niet uitgezakt zoals Cressida.

‘Je hoeft je niet druk te maken over waar ik oorspronkelijk vandaan kom.’ Ze had naar hem omgekeken, met een glimlach om haar volle lippen. ‘Het gaat om nú.’

En toen had ze zich omgedraaid zodat hij haar stevige, hoge borsten zag en hij alles was vergeten, behalve haar goddelijke lichaam.

Mijn god, ze was ongelofelijk. En de zijne. De zijne! Normaliter durfde hij nauwelijks een woord te zeggen tegen meisjes zoals zij. Dat was geen goed idee, om verschillende redenen. Maar zij, zij was er op eens, ze bood zich aan hem aan, niet één keer maar vaak.

Alsof ze hem echt leuk vond en hield van de manier waarop hij haar aanbad. Wat kon hij anders? Ze was zijn godin.

Dat moet ik straks tegen haar zeggen, dacht hij. Mijn godin. Dat zou ze leuk vinden.

Zijn lichaam zoemde van opwinding. Verwachting. Hij ijsbeerde door de kamer; hij kon gewoon niet stilstaan. Zij was het enige waaraan hij dacht, de hele tijd – hoe ze smaakte, rook, de plekken waar hij haar mocht aanraken en hoe haar lichaam voelde als hij dat deed.

De glimlach op zijn gezicht verdween toen de oude, bekende, onwelkome gedachte in zijn hoofd opkwam, even effectief als een koude douche. Niemand mocht dit weten. Niemand mocht dit ooit te weten komen. Dat zou een ramp zijn

Het zou het einde van alles betekenen.

Een klopje op de deur bracht hem terug in de werkelijkheid. Hij was zich heerlijk bewust van zijn lichaam terwijl hij zich naar de deur haastte om die van het slot te doen – hoe zijn spieren spanden, de kle-

ren zijn huid raakten, zijn hart bonsde. Hij voelde zich sterk. Jonger dan hij zich in jaren had gevoeld. Een echte man.

Terwijl hij de deur opendeed bedacht hij dat ze gelijk had: het had geen zin om over het verleden of over de toekomst na te denken. Het ging om het nu.

II

Om eenentwintig minuten over vijf op een koude donderdagavond ontstond er een klein brandje in de Murchison-flat. Niemand had iets in de gaten, in het begin. Het vuur verteerde wat het kon bereiken, razendsnel, steeds heter. Het vrat alle zuurstof op die het kon vinden en veranderde die in giftige, verstikkende zwarte rook. De rook verspreidde zich sneller dan de vlammen, drong door scheuren en spleten en vulde alle ruimtes die hij bereikte. Ook de hitte ging sneller dan het vuur, werd steeds intenser, totdat alles wat hij aanraakte in brand vloog, en al gauw was het kleine brandje uitgegroeid tot een hevige brand en golfde er rook uit de ramen, onder deuren door, vulde de appartementen en de trappenhuisen en zo had het vuur de controle over de Murchison-flat overgenomen.

Carl Bellew hoorde niets, rook niets en merkte niets op. Hij was in slaap gevallen in zijn stoel. Zijn moeder, Nina, was in haar slaapkamer aan het einde van de gang en zij merkte ook niets. Het was de zevenjarige Becky die iets hoorde, een dof geluid. Een vreemd geluid. Becky zat in een fauteuil met haar benen over de leuning televisie te kijken; haar voeten bungelden boven de vloer. Het onverwachte geluid maakte haar nieuwsgierig. Ze zwaaide haar benen omlaag, stond op en liep langs haar broertje en haar slapende vader. Ze zei niet waar ze heen ging of waarom. De keukendeur was dicht, maar dat was niet vreemd. De deur naar de slaapkamer die ze deelde met haar broertje was ook dicht, maar ook dat was normaal. Maar toen ze de deur aanraakte, voelde die warm aan. Zo warm als bloed. Becky